

Bir Sayfiye Köyü

— conı · 20 Mayıs 2013

(şubat-2013-Kadıköy)

Bir sayfiye köyü idi Değirmendere,
İlk okuldayken, yazın Pazar günleri de,
Evlendikten, emekli olduktan sonra bile,
Ziyaret etmiştim orayı belki yüz kere

Vapur dolusu insan, bilhassa yaz mevsimi,
İzmitten geçiyorduk güzelim karşı sahile.
Denizin mavisi,bağların,yamaçların yeşili
İçinden akıyordu vaktiyle, küçük bir dere.

Bahçeler içindeydi genellikle ahşap evleri.
Misafırperverdi kadınları ve de erkekleri.
Köylü kadınları küfelerle taşırdı mahsulleri,
Bazen, İkrâm ederlerdi, kirazları, erikleri.

Gazinolar insanlarla dolup, dolup taşardı,
Uzaklardan gelenler bu duruma biraz da şaşardı.
Çay ve kahve yerine tercihleri daha çok ayrandı.
İlk defa gelip görenler buralara hayrandı.

Kıyıda afif bir esinti yaparsa rüzgar,
Hele yanımdaysa çok sevdiğim yâr,
Parkta ve gazinolarda asırlık çınarlar .
Gölgelerinde huzur bulurdu insanlar.

Sene 1956 Eskişehir'de nasipmiş ki evlendim.
Bir yaz tatili için Değirmendere'ye geldim.
Üç baldız, üç de bacanak bir aylık süre.
Birer oda tuttuk geniş bahçeli bir evde

Deniz temiz, bilhassa istavrit balıkları bol.
Uzak değil ev, denize yirmi-otuz metrelik yol.
Lastik botla, bacanakla çıkıyorduk balık avına

Tuttuğumuz balıkları doldururduk kovaya.

Ögle için çoban salatası, bir de balık ızgara,
Yemek için düşmüyorduk hiç de kara,kara.
Güle, konuşa yemek yerdik, bahçe içinde,
Günler geçiyordu zevkli, neşeli,güle oynaya.

Ne çay bahçesi kalmış şimdi, ne de gönül sarayı,
Deniz yutmuş evleri, işgal etmiş karayı.
Sanki kavrulmuş gibi Ağustos sıcaklığında
Binalarla, sakinleri yatıyor denizin kucığında.

Nerede deniz biter, nerede başlar kara?
Deniz bahçe sanki, çınarlar su altından boy atmış,
Çay bahçeleri, gazinolar, deniz dibine batmış,
Görünen o ki, insana elem veren, korkunç, manzara

Not:1. (17 ağustostaki depremden sonra,
MARMARA DEPREMİ şiirimi yazdım.
Yukardaki son iki dörtlük o şiirimden)
2. (Depremden sonra o bölgeye hiç gidemedim).